ΤΟΜΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 158 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ταχυδρομικῶν χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία **Ραοὺλ δὲ Ναβερύ**, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία *Α. Δουμᾶ*, (συνέχ.), μετάφρ. *Δμλ* — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ **Ὄφμαν**.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Ε'

Τὸ Ζιζάνιον.

Ἡ θαλαμηπόλος, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἡ Αὐγουστίνη, ἦτο Παρισινή. Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἐκ νεότητός της θυρωρὸς οὖσα ἔν τινι παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν *Κλιβανέων* ταπεινῇ οἰκίᾳ, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι εἶχον καταστῆ μαῦροι ἐκ τοῦ καπνοῦ, διῆλθε τὰ ὡραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς της καταρωμένη τὴν τύχην της, ἥτις εἶχε ρίψει αὐτὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, καὶ ἐπιζητοῦσα τὸν τρόπον, δι' οὗ ἐδύνατο ν' ἀνυψωθῇ εἰς ἀνώτερον βαθμόν, προβιβαζομένη εἰς οἰκοφύλακα. Οὐχ ἧττον ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὁ γέρω-Φλιπώ, καθίστατο ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον εἰς τὰ σχέδιά της ταῦτα· διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο εἰς ἄκρον ὀκνηρός, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμέθυε, τὸ δ' ἑσπέρας ἤρχετο εἰς τὴν σύζυγόν του ἐλεεινὸς καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἡ γραῖα Ἀναστασία Φλιπὼ εἶχε θυγατέρα, ἐπίσης ὀκνηρὰν ὡς ὁ πατήρ της, καί, ὅπως οὗτος ἠγάπα τὸν οἶνον, οὕτως αὕτη ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ ζαχαρωτά. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἦτο εἰς ἄκρον λαίμαργος καὶ κακῶς ἀνατεθραμμένη. Ἐγνώριζεν ὀλίγον ν' ἀναγινώσκῃ, ἀλλ' ὑπέφευγε παντοιοτρόπως τὴν ἐργασίαν· οὐχ ἧττον εἶχεν ἐφεύρει τὸν τρόπον τοῦ νὰ κερδίζῃ χρήματα. Ἐξετέλει ἐπὶ πληρωμῇ διαφόρους παραγγελίας τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς οἰκίας καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἤνοιγε τὰς θυρίδας τῶν ἁμαξῶν. Ὅτε δὲ συνέλεγε σολδία τινὰ ἠγόραζεν ὀλίγην ταινίαν ἢ λαιμοδέτην τινὰ χρωματιστόν. Πανοῦργος, ἐπιδέξιος καὶ πεισματώδης, ἡ Εὐφροσύνη, ἀντελαμβάνετο ἀμέσως πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ἐξετέλει αὐτὸ μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας. Ἔρραπτε καὶ ἐπεδιόρθου μόνη της τὰ φορέματά της, τὴν κόμην της καὶ τοὺς πίλους της, χάρις εἰς τὴν ἀμίμητον ἐπιδεξιότητα αὐτῆς· ἐνῷ δὲ κατ' οἶκον ἐπεδείκνυε τοσαύτην ἐπιτηδειότητα, οὐδέποτε, ὡς ἐκ τῆς ὀκνηρίας της, ἀπεφάσισε νὰ εἰςέλθῃ εἴς τι ἐργοστάσιον, ὅπως ἐργάζηται ἐν αὐτῷ διαρκῶς. Ἤθελε νὰ ζῇ πάντοτε ἄνευ ἐργασίας καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὅπως ἐδύνατο.

Ἐπὶ τέλους ἡ πενία ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ εἰςέλθῃ ὡς θαλαμηπόλος παρά τινι μεγάλῃ κυρίᾳ. Τὸ ἔργον αὐτῆς ἦτο νὰ κολακεύῃ τὴν κυρίαν της. Οὐχ ἧττον, ὅπως ἐπιδεικνύηται, ἔρραπτε τρίχαπτόν τι ἐπὶ τοῦ στηθοδέσμου τῆς κυρίας της, ἐπεμελεῖτο ἐπιτυχῶς τῆς κόμης αὐτῆς καὶ ἐβοήθει αὐτὴν εἰς τὸν καλλωπισμόν της· εἶτα δ' ὅτε ἡ κυρία της εἰςήρχετο εἰς τὴν ἅμαξαν, ἀνέβαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξηπλοῦτο κεκμηκυῖα ἐπί τινος ἀνακλίντρου καὶ παρεδίδετο εἰς βαθεῖς καὶ ὀνειροπόλους ρεμβασμούς. Δι' αὐτὴν ὁ γάμος ἦτο τὸ μόνον καὶ διαρκὲς ὄνειρόν της· ἤθελεν ὅμως νὰ εὕρῃ σύζυγον, δυνάμενον νὰ παράσχῃ αὐτῇ πάσας τὰς ἀπολαύσεις τοῦ βίου, καὶ ἔχοντα ὑπὸ τὰς διαταγάς της μίαν ἢ καὶ πλείονας ὑπηρετρίας. Ἐδαπάνα ἀφειδῶς τοὺς μισθούς της εἰς διάφορα πολυτελείας εἴδη καὶ ἐσθῆτας ἀναρμόστους δι' αὐτὴν καὶ οὐδέποτε κατεδέχθη νὰ φορέσῃ ἐσθῆτα, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία της δὲν ἐφόρει πλέον.

Ταῦτα πάντα ἐξηρέθιζον τὴν κυρίαν της, ἥτις ἐνουθέτει αὐτὴν ὡς μήτηρ. Ἀλλὰ τοῦτο δυςηρέστει μεγάλως τὴν Εὐφροσύνην καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄλλην θέσιν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰςῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀοιδοῦ τινος, παρ' ᾧ διέμεινεν ἓν ὁλόκληρον ἔτος· κατόπιν ὅμως, μαθοῦσα ὅτι ἡ Αὐγουστίνη Μεϊλλὰκ ἐζήτει θαλαμηπόλον, ἔσπευσε πρὸς αὐτήν. Ἡ κυρία Κουρσὺ τὴν ἐδέχθη εὐχαρίστως, τὴν συμπαρέλαβε δὲ καὶ εἰς Haussois.

Βεβαίως, ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ φανῇ ἴσως παράδοξον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας πῶς ἡ νέα αὕτη, ἡ γεννηθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῶν Παρισίων καὶ τοιαύτας ἰδέας ἔχουσα, ἀπεφάσισε νὰ ἐξορισθῇ εἰς Haussois. Ἀλλ' ὡς ἤδη εἴπομεν, ἡ φιλοδοξία τῆς Εὐφροσύνης ἦτο ἠτιολογημένη. Ἐπεδίωκε τὴν εὐτυχίαν της διὰ τοῦ γάμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τοῦ παραπτώματος. . . Εἰς Παρισίους ὅλαι αἱ θαλαμηπόλοι δὲν ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ νυμφευθῶσι πλουσίους ἄνδρας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅλαι νυμφεύονται ἐργάτας ἢ καὶ τεχνίτας. Ἡ Εὐφροσύνη ὅμως, εἰςερχομένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας Κουρσὺ καὶ μεταβαίνουσα εἰς Haussois, ἐσκέφθη πάραυτα ὅτι ἐκεῖ μόνον θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ αἰώνιον ὄνειρόν της, νυμφευομένη πρωτεργάτην τινὰ τοῦ ἐργοστασίου.

Ἄλλως τε, τί θὰ ἐστοίχιζεν αὐτῇ ἡ ἐν Haussois διαμονή της; Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μετὰ τρεῖς τὸ πολὺ μῆνας ἡ κυρία Κουρσὺ θὰ ἐβαρύνετο τὴν ἐξοχήν. Τί ἦτο δι' αὐτὴν τρεῖς μῆνες; Μία ἁπλῆ ἀπόπειρα. Ἐν ἀποτυχίᾳ δέ, ἦτο βεβαία ὅτι ἡ κυρία Κουρσὺ θὰ ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους, ὁ δὲ συζυγός της δὲν θ' ἀντέτεινεν εἰς τοῦτο, διότι τὴν ἠγάπα ὑπερβαλλόντως. Χάρις εἰς τὸν ἤρεμον βίον, τὸν ὁποῖον ἐν Haussois διῆγον, ἡ Εὐφροσύνη κατέστη ἡ μᾶλλον ἐμπιστευτικὴ καὶ ἀπαραίτητος θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Κουρσύ.

Μετά τινα καιρὸν εἰςῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐγουστίνης μικρά τις δεκατετράετις νεᾶνις, Μαριέλλα ὀνομαζομένη, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ ἐπίβλεψις καὶ ἐπιδιόρθωσις τῶν ἀσπρορρούχων τῆς οἰκίας.

Ἡ μικρὰ Μαριέλλα ἦτο σιωπηλὴ καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολική. Πολλάκις δ' εἶδον αὐτήν, ἐνῷ ἀδιακόπως ἔρραπτε, νὰ σταματᾷ πρὸς στιγμήν, ὅπως ἀπομάσσῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα κατέπνιγον αὐτήν. Ἡ δυςτυχὴς νεᾶνις εἶχεν ἀπολέσει πρόσφατως τὸν πατέρα της, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν ἐργατῶν τοῦ κυρίου Κουρσύ.

Οὐχ ἧττον ἡ Εὐφροσύνη ἐξηκολούθει τὸ ἔργον της· ἐνῷ δὲ ἐπεμελεῖτο τὴν κόμην τῆς κυρίας της ἢ ἔρραπτε κομβίον τι, ὑπεμίμνησκε πάντοτε εἰς αὐτὴν τοὺς ὡραίους Παρισίους, μὲ τὰ θέατρα αὐτῶν καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ παρέβαλλε τὸν μονότονον βίον τοῦ Haussois πρὸς ἐκεῖνον τῶν Παρισίων.

Πρωΐαν τινά, ἐνῷ ἡ κυρία Κουρσὺ παρετήρει περιλύπως τὰς ἐν τῇ αὐλῇ της περιϊσταμένας περιστερὰς, ἡ Εὐφροσύνη ἔπαιζε διὰ τοῦ δακτύλου της μεθ' ἑνὸς ψιττακοῦ, κεκλεισμένου ἐντὸς μεγάλου κλω-

βοῦ. Αἴφνης δ' ἐκραγεῖτα εἰς γέλωτας :

— Τί ὡραῖον κλωβί, εἶπε, τί ὡραῖον κλωβί !

— Ὁμιλεῖς μὲ τὸν παππαγάλον ; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη τὴν θαλαμηπόλον της.

— Βεβαίως, κυρία, ἀπήντησεν ὑπούλως ἡ Εὐφροσύνη. Ἀλλὰ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ δι' ὅλα τὰ κλωβία καὶ δι' ὅλα τὰ πτηνά.

Ἡ Αὐγουστίνη, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀπαντήσῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, παρετήρησε πέριξ αὐτῆς μετὰ θλιβεροῦ βλέμματος καὶ ἐπανέλαβε·

— Τί ὡραῖον κλωβί !

Διαρκοῦντος δὲ τοῦ προγεύματος ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολική.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἠρώτησεν αὐτὴν περὶ τῆς ὑγείας της, ἡ δὲ Αὐγουστίνη ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἠσθάνετο τίποτε. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν νὰ μεταβῶσιν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν Βαρθιέ· ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη ἐπιμόνως.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων τί ἔχεις ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ κύριος Κουρσύ.

— Οὔτε καὶ ἐγὼ ἠξεύρω, φίλε μου. Ὁ βίος αὐτὸς φαίνεται ὅτι μ' ἐνοχλεῖ. Ὅλα εἶνε μαγευτικὰ εἰς τοὺς τόπους τούτους, ἀλλὰ πάντοτε ἀμετάβλητα καὶ ἀτερπῆ. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἰμπορῶ αἰωνίως νὰ συναναστρέφωμαι μὲ τοὺς ἐργάτας καὶ νὰ ἐπισκέπτωμαι τοὺς σταύλους καὶ τὰς φωλεὰς τῶν ὀρνίθων.

— Θέλεις νὰ προσκαλέσωμεν μερικοὺς φίλους εἰς τὸ δεῖπνον ;

— Καὶ ποῖον ; Τὸν εἰρηνοδίκην ; Αὐτὸν τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φέρει πάντοτε τὸν νυκτικόν του σκοῦφον καὶ ὁμιλεῖ αἰωνίως περὶ κλήσεων καὶ ἀποφάσεων; Τὸν ἐφημέριον ; Αὐτόν, ὁ ὁποῖος, ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ θρησκείας καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔχει κατὰ νοῦν εἰμὴ τὰς λειτουργίας καὶ τοὺς ἁγιασμούς ; Ὦ ! καλλίτερον προτιμῶ τὴν μοναξίαν μου.

Ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν ἀντέτεινεν εἰς τοῦτο. Ἠγέρθη τῆς τραπέζης ταχύτερον τοῦ συνήθους καὶ ἐξῆλθεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὅπως ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὡραία. Ὁ κύριος Κουρσὺ παρετήρησε τὴν μειδιῶσαν φύσιν καὶ ἠσθάνθη ἐν αὐτῷ ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν. Ἐπροχώρησεν ἀποθαυμάζων τὴν γελόεσσαν ἐκείνην φύσιν καί, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, ἔφθασε μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βαρθιέ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀκολουθήσας σκολιάν τινα ὁδόν, εἶχε φθάσει μὲν μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Παύλου, ἀλλὰ ἐπ' αὐτῆς διεχώριζεν αὐτὸν μέγας τις ρύαξ. Παρετήρησε τὸν Παῦλον, καθήμενον κάτωθεν δένδρου τινὸς ἀναγινώσκοντα, τὴν δὲ Λαύραν πλησίον αὐτοῦ ἐργαζομένην ἐπί τινος τριχάπτου, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ φθάσῃ πρὸς αὐτούς.

— Ἤλθετε νὰ μας ἐπισκεφθῆτε ; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος ἰδὼν αὐτόν.

— Ναί· ἀλλὰ πῶς νὰ ἔλθω ;

— Μή σε μέλει, ἔχω ἓν πλοιάριον.

Καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ Παῦλος ἔρριψεν εἰς τὸν ρύακα μικρόν τι πλοιάριον, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, ἤρξατο κωπηλατῶν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς του καί, φθάσας τὸν κύριον Κουρσύ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

Ὅτε δὲ ὁ κύριος Κουρσὺ καὶ ὁ Παῦλος ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἵστατο ἡ Λαύρα, αὕτη ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν κύριον Κουρσὺ καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Πῶς μόνος ;

— Διότι ἡ Αὐγουστίνη εἶνε πολὺ κοπιασμένη.

Ἡ Λαύρα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της, ἐνῷ ὁ κύριος Κουρσὺ ἐθαύμαζε τὴν ταχύτητα τῶν δακτύλων της.

— Εἶσθε λοιπὸν εὐτυχεῖς ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Κουρσύ.

— Εὐτυχεῖς ὅσον οὐδέποτε, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα.

— Ἴσα, ἴσα ἦλθον νὰ μ' ἐξηγήσετε ἓν αἴνιγμα, προσέθηκεν ὁ κύριος Κουρσύ. Πῶς εἶνε δυνατὸν σεῖς νὰ ἦσθε εὐτυχεῖς ἐδῶ, εἰς τὴν ἐξοχήν, ἡ δὲ σύζυγός μου νὰ δυσαρεστῆται διαμένουσα εἰς τοὺς τόπους τούτους ; Δὲν εἰξεύρω τί να φαντασθῶ. Ζητῶ νὰ τὴν διασκεδάσω, ἀλλ' αὐτὴ ἔχασεν ὅλην της τὴν φαιδρότητα, ἔγεινε πολὺ διαφορετική.

— Ἀλλ' ἔχετε τὰ μέσα ἄφθονα, εἶπεν ὁ Παῦλος, καὶ τὰς καλλιτέρας γνωριμίας· διοργανώσατε διαφόρους περιπάτους καὶ ἐκδρομάς, ἐξέλθετε εἰς τὸ κυνήγιον καὶ προσπαθήσατε ν' ἀναπτύξετε σχέσεις τινάς. Ἴσως αὐτὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Εἶσθε ἑκατομμυριοῦχος· διατί λοιπὸν δὲν δαπανᾶτε διὰ νὰ διασκεδάσετε τὴν σύζυγόν σας ;

— Ἐγὼ δὲν δαπανῶ, Παῦλε ; Τί λέγεις ; Ἤμην καὶ ἐγὼ πτωχός· εἰργάσθην καὶ ἐκοπίασα εἰλικρινῶς· μόλις δὲ πρὸ δέκα ἐτῶν ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι πλούσιος. Ὡς ἐκ τούτου μισῶ τὰ πολυτελῆ γεύματα, τοὺς χορούς, τὸ κυνήγιον, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ ματαία ἐπίδειξις πολυτελείας. Παιδιόθεν ἔζησα μὲ τοιαύτας ἰδέας καὶ δὲν δύναμαι τώρα νὰ μεταβάλλω τὸν χαρακτῆρά μου. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἤδη περὶ ἐμοῦ. Πρόκειται περὶ τῆς Αὐγουστίνης· διὰ τοῦτο θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σας· θὰ ἐπισκεφθῶ μετ' αὐτῆς τινὰς τῶν φίλων μου καὶ θὰ τους προσκαλέσω εἰς Haussois κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν σύζυγόν μου καὶ θέλω νὰ την διασκεδάσω.

— Εἶνε ἀξιόλογο *κορίτσι*, ὑπέλαβεν ἡ Λαύρα.

— Βλέπετε ; προσέθηκεν ὁ Παῦλος· ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς συζύγου μου κατέστησεν αὐτὴν διαφορετικήν· ὀνομάζει τὴν σύζυγόν σας *κορίτσι*, διότι ἠννόησεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ μήτηρ, ἐνῷ μόλις εἶνε δέκα ἐννέα ἐτῶν, ἓν ἔτος μεγαλειτέρα τῆς συζύγου σας.

— Μὴ γελᾶτε διὰ τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Κουρσύ. Σᾶς φαίνεται παιδαριῶδες κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε σπουδαῖον. Ἡ σύζυγός σας ἔχει ἓν προτέρημα περισσότερον τῆς ἰδικῆς μου, διότι ὁ Θεὸς τὴν ἠξίωσεν τοιαύτης χάριτος, καταστήσας αὐτὴν μητέρα· ὥστε ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ὀφείλετε νὰ την σέβεσθε.

— Μὴ δίδετε βάσιν εἰς τοὺς λόγους μου, εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν κύριον Κουρσύ. Γελῶ διὰ νὰ μὴ κλαίω ἀπὸ τὴν χαράν μου.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ Παύλου διεδέχθη σιγὴ βαθυτάτη, τὴν ὁποίαν πρῶτος διέκοψεν ὁ Βενιαμίν.

— Καὶ ἐργάζεσθε διαρκῶς εἰς τὴν μηχανήν ; ἠρώτησε τὸν Παῦλον.

— Βεβαίως. Καὶ πῶς ἄλλως θὰ ζήσωμεν ;

Ὅτε ὁ Βενιαμὶν ἐπανέκαμψεν εἰς Haussois, ἦτο εἰς ἄκρον φαιδρὸς καὶ ἔτρεξεν ὅπως ἐναγκαλισθῇ τὴν σύζυγόν του.

— Ἀλήθεια ! τῇ εἶπε, σήμερον περιπατῶν μοὶ ἦλθε μία ἰδέα.

— Καλὴ ἆρά γε ;

— Τώρα θ' ἀκούσῃς. Δὲν ἠξεύρω πῶς ἡ ἰδέα αὕτη δὲν μοὶ ἦλθε πρὸ πολλοῦ. Σοὶ ζητῶ συγγνώμην δι' αὐτό· αἱ ὑποθέσεις μου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι πλησίον σου, δέν με ἀφῆκαν καθόλου νὰ σκεφθῶ ! Τέλος πάντων, περιπατῶν σήμερον, ἐσκέφθην ὅτι εἶμαι πολὺ ἐγωϊστὴς καὶ ἠσθάνθην βαθυτάτην λύπην εἰς τὴν καρδίαν μου. Καὶ πῶς! διότι ἔζησα τόσον καιρὸν εἰς τὸ περιωρισμένον τοῦτο χωρίον, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποτὲ αὐτό; Τὸ κατ' ἐμέ, εἶμαι κατὰ πάντα εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ἢ νὰ σε βλέπω μόνον. Λυποῦμαι ὅμως ὅτι διέρχεσαι τὰς ἡμέρας σου εἰς τὴν μοναξίαν. Σὲ θεωρῶ ὡς θησαυρόν, τὸν ὁποῖον κρύπτω ἀπὸ τὰ βλέμματα ὅλων, ὅπως οἱ ζηλότυποι γέροντες. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι τοιοῦτος. Πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ ὑπεστήριξαν καὶ μὲ εὐηργέτησαν, καὶ ὀφείλω εἰς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ σε παρουσιάσω εἴς τινας διακεκριμένας οἰκογενείας τῆς πρωτευούσης. Αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ θὰ σοὶ ἐπαναφέρωσι τὴν χαράν. Ἄλλως τε, θὰ μας ἀποδώσωσι τὰς ἐπισκέψεις ταύτας καὶ θὰ ἔχωμεν εἰς Haussois διαρκεῖς συναναστροφὰς καὶ διασκεδάσεις. Τὸν ἐρχόμενον Ὀκτώβριον θὰ διοργανώσωμεν καὶ ἓν καλὸν κυνήγιον καὶ ἐλπίζω ὅτι πολὺ θὰ διασκεδάσῃς.

— Τί ὡραία ἰδέα! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη. Πόσον σὲ ἀγαπῶ διὰ τοῦτο! Θ' ἀπέθνησκον ἐντὸς τῆς ὡραίας ταύτης φυλακῆς μου, ὅπως ὁ πτωχὸς παπαγάλλος μας. Σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ ἀνεκλάλητος αὕτη χαρὰ τῆς Αὐγουστίνης διήγειρε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κυρίου Κουρσύ, καίτοι ἀνησυχία τις ἀόριστος μέν, ἀλλὰ μέλλουσα ἴσως νὰ λάβῃ μεγαλειτέρας διαστάσεις, ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἠσθάνετο εἰς τὰ στήθη του βαθεῖάν τινα λύπην, καταβιβρώσκουσαν τὴν καρδίαν του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν. Οὐχ ἧττον, ἐν τῇ μυστικῇ ταύτῃ ἀπογνώσει του, ἠσθάνετο ὅτι ἡ Αὐγουστίνη ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς του !

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἡ κυρία Κουρσὺ παρήγγειλεν εἰς Παρισίους διάφορα κοσμήματα καὶ νέαν τοῦ συρμοῦ ἐ-

σθῆτα. Ἐπὶ τούτῳ δὲ εἰδοποιήθη ἡ Εὐφροσύνη, ἥτις, πρὸς τιμὴν τῆς κυρίας της, ἔσπευσε νὰ προμηθευθῇ δι' ἑαυτὴν κομψήν τινα ἐσθῆτα καὶ ἓν ὡραιότατον ζεῦγος ἐνωτίων.

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία, ὅτι καὶ ἡ Μαρκέλλα δὲν ἔχει καλὸν φόρεμα· ἂν μοί το ἐπιτρέψετε θὰ δώσω εἰς αὐτὴν ἓν ἰδικόν μου. Ἐκεῖνο τὸ πένθιμον φόρεμά της ἔγεινεν ἐλεεινὸν καὶ δὲν θα εἰμπορέσῃ νὰ παρουσιασθῇ μ' αὐτό, ἀφοῦ μάλιστα θὰ εἴμεθα δύο μόνον θαλαμηπόλοι, ἐνῷ ἡ κόμησσα Σαλβακὼρ εἶχε τρεῖς.

— Βλέπω ὅτι ἔχεις ἀγαθὴν καρδίαν, Εὐφροσύνη, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ, διότι φροντίζεις διὰ τὴν Μαρκέλλαν. Κάμε λοιπὸν ὅ,τι θέλεις καὶ προσπάθησον νὰ ἐνδύσῃς καὶ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπὶ τὸ κομψότερον, καὶ ἐγὼ θά σε ἀνταμείψω.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ ζήλου μου, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Εὐφροσύνη.

Καί, μεταβᾶσα εἰς τὴν ἱματιοθήκην της, ἔλαβεν ὑπὸ μάλης παλαιάν τινα ἐσθῆτα, τὴν ὁποίαν αὕτη δὲν ἐφόρει πλέον, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν Μαρκέλλαν, τὴν ὁποίαν εὗρε, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐργαζομένην.

— Ἀγαπητή μου Μαρκέλλα, τῇ εἶπεν, ἔχεις δίκαιον νὰ πενθηφορῇς διὰ τὸν δυστυχῆ πατέρα σου, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐναντιωθῇς καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κυρίας. Ἔχω διαταγὴν παρ' αὐτῆς νὰ σοῦ ἐπιδιορθώσω αὐτὸ τὸ φόρεμα. Εἶνε ὀλίγον ἀνοικτοῦ χρώματος, ἀλλὰ θά το ἐπιδιορθώσωμεν οὕτως, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε πένθιμον. Θὰ ἐργασθῇς καὶ σὺ εἰς αὐτό, διότι πρέπει νά το ἔχῃς τὴν ἐρχομένην Κυριακήν.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὕφασμα δὲν εἶνε δι' ἐμέ.

— Τί; εἶνε πολὺ ἀκριβόν; Ἀλλ' ἂν ἔβλεπες τὸ ἰδικόν μου.

— Ἀλλὰ σὺ διαφέρεις ἀπὸ ἐμέ.

— Ἔ! καὶ τί μὲ τοῦτο; Εἶσαι ἡ δευτέρα θαλαμηπόλος καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ πρώτη, τὸ γνωρίζω. Ὅταν ἐγὼ ὑπανδρευθῶ, σὺ θὰ καταλαβῇς τὴν θέσιν μου Τί; θέλεις νὰ ἐνδύσαι ὅπως καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἐργατῶν, αἱ ὁποῖαι γίνονται καταγέλαστοι; Ὄχι, ὄχι· πρέπει νὰ ἐνδύεται κἀνεὶς ἀναλόγως μὲ τὴν θέσιν του.

— Ἀλλ' ἐγὼ τί εἶμαι, Εὐφροσύνη; Μία ἁπλῆ ὑπηρέτρια.

— Δὲν ἠξεύρεις τί λέγεις. Μήπως εἶσαι *πλύστρα*, εἶσαι θαλαμηπόλος! Ἔχεις ὡραίαν θέσιν! Θὰ ἐπιβλέπῃς τοὺς ὑπηρέτας τῆς κυρίας σου, θὰ τὴν κτενίζῃς, θὰ φροντίζῃς, διὰ τὰ ἀσπρόρρουχά της καὶ τέλος πάντων θὰ κρατῇς τὸν καθρέπτην καὶ θά τῃ λέγῃς πάντοτε ὅτι εἶνε ὡραία. Μόνον αὐτὴ ἡ θέσις διατηρεῖ λευκὰς τὰς χεῖρας καὶ εἰμπορεῖ νά σου ἀνοίξῃ τὴν τύχην σου. Καὶ ἔπειτα, σὺ εἶσαι πολὺ ὡχρὰ καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος θά σου ἁρμόζει ἐξαίρετα. Θὰ γίνῃ ὡραῖον φόρεμα.

— Νομίζεις;

— Εἶμαι βεβαία· κάθησε νά το ξηλώσῃς· καὶ ἐγὼ θά το κόψω καὶ θά σού το ἑτοιμάσω, διότι ἡ κυρία θέλει νά σε ἐνδύσω ὅπως πρέπει.

— Ὦ! σ' εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ἡ Μαριέλλα δισταζουσα.

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἡ κυρία μὲ λέγει πάντοτε διὰ σέ, ὅτι δὲν περιποιεῖσαι τὸν ἑαυτόν σου καὶ ἄλλα πολλά. Ἐγὼ λοιπὸν τῇ ὑπεσχέθην ὅτι τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν θά σε στολίσω εἰς τρόπον, ὥστε νά μή σε γνωρίσῃ.

— Ἄ! ἀφοῦ ἡ κυρία τὸ θέλει, τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Δὲν εἰμπορῶ παρὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν κυρίαν.

Καὶ ἀμφότεραι ἤρξαντο ἐπιδιορθοῦσαι τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦτο πλέον ἀποπερατωμένον. Ὅτε δὲ ἡ μικρὰ Μαριέλλα ἐδοκίμασε τὸ φόρεμα καὶ εἶδεν ὅτι ἥρμοζεν αὐτῇ θαυμασιως, ἠγνόει τίνι τρόπῳ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὴν πρώτην θαλαμηπόλον τῆς κυρίας Κουρσύ.

Πάραυτα τὸ πάθος τῆς φιλαρεσκείας καὶ τῆς ματαιότητος ἐξηγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ αἱ ἰδέαι της ἔλαβον ὅλως ἀλλοίαν τροπήν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ Μαριέλλα δὲν ἦτο πλέον ἡ πτωχὴ ἐκείνη νεᾶνις, ἡ πενθοῦσα ἐπὶ τῷ προώρῳ θανάτῳ τοῦ πατρός της καὶ στενάζουσα διὰ τὸ ἄπελπι μέλλον της!

Ἐν τούτοις τὰ παρὰ τῆς κυρίας Κουρσὺ παραγγελθέντα εἰς Παρισίους φορέματα εἶχον ἀφιχθῆ ἤδη εἰς Haussois.

ΣΤ'

Ἀριστοκρατία.

Ἐπὶ τέλους ἐπέστη ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι συνεσωρεύοντο κάτωθι τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου Κουρσύ, οἱ δὲ προσκεκλημένοι ἀνέβαινον ἀθρόοι τὰς κλίμακας αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ὁ μὲν κύριος Κουρσὺ ὑπεδέχετο φιλοφρόνως, ἡ δὲ Αὐγουστίνη μετ' ὕφους βασιλίσσης. Τὸ μικρὸν χωρίον Haussois μετεβλήθη αἴφνης εἰς μικρὰν Βερσαλλίαν. Ἡ καθόλου κόμμωσις τῆς κυρίας Κουρσὺ περιεῖχέ τι τὸ ἐξαιρετικόν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν ἀπειραρίθμων πολυτίμων κοσμημάτων της ἔλαμπεν τὸ περικαλλὲς πρόσωπόν της, ὡς ρόδον Μαΐου ἐν τῷ μέσῳ δροσοβόλων καὶ χλοερῶν φύλλων. Πάντες ἐθαύμαζον τὴν καλλονήν της, ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως ἐξέπληττεν αὐτοὺς ἦτο ἡ πολυτέλεια τῶν ἐπίπλων της, ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρέπεια, αἵτινες ἐβασίλευον ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκείνῳ. Ὅπου ἤθελέ τις στρέψει τὸ βλέμμα, παντοῦ ἔβλεπε τὴν ἁρμονίαν συνδυαζομένην μετὰ τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς κομψότητος.

— Φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ φιλόκαλος γυνὴ ἡ κυρία Κουρσύ, εἶπέ τις τῶν προσκεκλημένων πρός τινα πλησίον του καθήμενον.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν οὗτος. Δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι ἡ κυρία Κουρσὺ εἶνε Παρισινή;

— Ὄχι.

— Ὁ πατήρ της εἶνε εἷς τῶν ἀρίστων δικηγόρων τῶν Παρισίων.

— Ἀληθῶς; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶνε ἀξιόλογος κυρία καὶ ὁ Κουρσὺ εἶνε πολὺ εὐτυχής, ἔχων τοιοῦτον ἄγγελον.

Τὸ δεῖπνον ἦτο μεγαλοπρεπέστατον· πολυπληθῆ ἀργυρᾶ κηροπήγια, πέριξ τοῦ ἑστιατορίου τοποθετημένα, ἐφώτιζον αὐτὸ θαυμασίως, πάντες δὲ οἱ προσκεκλημένοι ἐθαύμασαν τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς τραπέζης ἐκείνης.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἅπαντες μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἔνθα διαφοροι κυρίαι ἔπαιζαν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν *Σταγόνων ὕδατος* τοῦ Godefroid· μία δ' ἐξ αὐτῶν ἐτραγῴδησε τὴν *Λατρευμένην σκιάν*, ὡραίαν γερμανικὴν μονῳδίαν, τῆς ὁποίας οἱ περιπαθεῖς καὶ πλήρεις αἰσθήματος στίχοι, ἑνούμενοι μετὰ τῆς ἡδύτητος τῆς μουσικῆς, κατέθελξαν καὶ συνεκίνησαν ὅλους τοὺς παρεστῶτας. Εἰς παρακείμενον δὲ δωμάτιον πολλοὶ γέροντες ἔπαιζον οὐΐστ καὶ ἄλλα παιγνίδια, ἐνῷ κυρίαι τινές, καθήμεναι πέριξ τραπέζης τινός, ἐφυλλολόγουν τὰ ἐπ' αὐτῆς εὑρισκόμενα λευκώματα. Ὁ κύριος Κουρσὺ συνωμίλει μετά τινος κυρίου, ἡ δὲ Αὐγουστίνη ἔτρεχεν ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, πάντοτε θελκτικὴ καὶ μειδιῶσα, καὶ περιποιουμένη τοὺς ξένους της.

Ἐπὶ τέλους ἡ φαιδρὰ συναναστροφὴ διελύθη ἐνωρίς, διότι συνεφωνήθη νὰ ἐξέλθωσι πάντες εἰς τὸ κυνήγιον περὶ τὴν χαραυγὴν τῆς ἑπομένης ἡμέρας.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Ἠσθάνετο ἐν αὐτῇ ἀνέκφραστον χαράν, ἡ ὁποία δὲν ἄφινεν αὐτὴν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐπὶ τέλους ἠγέρθη τῆς κλίνης, πρὶν ἔτι ἐξημερώσῃ, καὶ ἤρξατο νὰ ἑτοιμάζηται διὰ τὸ κυνήγιον. Ἡ ἐσθὴς αὐτῆς ἐσύρετο πέριξ αὐτῆς ἐν μεγαλοπρεπείᾳ, τὸ δὲ πτερὸν τοῦ πίλου της ἔπιπτεν ἐπιχαρίτως μέχρι τῶν ὤμων της· κρατοῦσα δ' ἀνὰ χεῖρας μικρὸν μαστίγιον, ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς χρυσοῦν ἀδαμαντοκόλλητον μῆλον, ἀξίας πολλῶν χιλιάδων φράγκων, ἔσειεν αὐτὸ ἐπιχαρίτως, καὶ ἔρριπτε βλέμμα περὶ αὐτήν, ὡςεὶ μὴ πιστεύουσα εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς της Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἦτο ἀληθὴς Ἀμαζών.

Ὅτε δέ, εἰς τὸν πρῶτον ἦχον τῶν κεράτων, σημαίνοντα τὴν πρόσκλησιν, ἡ Αὐγουστίνη ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, πάντες ἔμειναν κεχηνότες ἀπέναντι τοιαύτης θελξικαρδίου καλλονῆς. Μετ' ὀλίγον ἤρξαντο εἰσερχόμενοι ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάρου οἱ προσκεκλημένοι, ἄλλοι μὲν ἔφιπποι, ἄλλοι δὲ ἐφ' ἁμάξης· ὅτε δὲ συνεκεντρώθησαν ἅπαντες, ἐξεκίνησαν φαιδροὶ καὶ μειδιῶντες, ἐνῷ οἱ ἐργάται, διακόψαντες πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν των, συνωστίζοντο ἀναμίξ μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τέκνων των πέριξ τῆς αὐλῆς καὶ ἔκθαμβοι παρετήρουν αὐτούς, μὴ τολμῶντες οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λέξιν νὰ προφέρωσι. Μόνον γυναῖκές τινες, ὅτε εἶδον ἔφιππον τὴν κυρίαν Κουρσύ, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀντιστῶσιν ἐπὶ πλέον καὶ ἔβαλον κραυγὴν θαυμασμοῦ καὶ ἐπιδοκιμασίας. Τοιαύτη εἶνε πάντοτε ἡ γυνή. Οἱαδήποτε κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἂν ἦνε, ἀρέσκεται πάντοτε εἰς

τὰς ματαιότητας καὶ τὰς ἐπιδείξεις.

Ἐν τούτοις ἡ φαιδρὰ συνοδία ἀπεμακρύνετο, ἐνῷ αἱ δύο θαλαμηπόλοι. ὄρθιαι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς μαρμαρίνης κλίμακος, παρετήρουν εἰς ἔτι αὐτὴν ἀναμέσον τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων.

Ἡ Εὐφροσύνη εἰς ἦλθε πρώτη.

— Ἔ! πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά, γέρω-Πισώ; εἶπεν ἡ Μαριέλλα, ἀποταθεῖσα πρός τινα γέροντα ἐργάτην, κεκυρτωμένον ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ περιφερόμενον μετὰ κόπου ἐν τῇ αὐλῇ.

— Τί νὰ 'πῶ κ' ἐγώ, Μαριέλλα μου; Ὡραῖα εἶνε, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ ἐσέ. Ἂν ὁ πατέρας σου — ποῦ ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχήν του — σ' ἔβλεπε 'ντυμένη ὅπως τώρα εἶσαι, θὰ ἔχανε βέβαια τὸ μυαλό του καὶ θὰ ἐνόμιζε πῶς ἡ κόρη του ἐπαραστράτησε.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό, γέρω-Πισώ, ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Αὐτὸ τὸ φόρεμα, ποῦ φορῶ, μοῦ τὸ ἔκαμαν δῶρον.

— Τὸ πρῶτο σοῦ τὸ ἔκαμαν δῶρον, ἀλλὰ τὸ δεύτερον θὰ τὸ ἀγοράσῃς.

— Δὲν εἶμαι πλουσία, οὔτε ἀγαπῶ τόσον τὰ ὡραῖα φορέματα.

— Τὸ κακὸ εὔκολα γίνεται, παιδί μου. Ἔχεις παράδειγμα τὴν Εὐφροσύνην.

— Ἀλλ' αὐτὴ ἔχει μεγάλον μισθόν.

— Συμφωνῶ, παιδί μου· ἀλλ' ὅταν μία νέα ἔχῃ καλὸν μισθόν, πρέπει νὰ μή τον σπαταλᾷ ἀπὸ 'δῶ καὶ ἀπὸ 'κεῖ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μὲ τὸν καιρὸν μία μικρὴ προῖκα καὶ νὰ οἰκονομηθῇ.

— Ἐμένα δὲν μὲ μέλει γιὰ 'πανδρειαίς.

— Ὄχι, παιδί μου, θέλω νὰ σε μέλῃ. Ὁ γάμος εἶναι ἡ ζωὴ ὅλων τῶν πτωχῶν κοριτσιῶν. Καὶ δι' αὐτὸ σοῦ εὔχομαι νὰ γίνῃς γυναῖκα ἑνὸς καλοῦ ἐργάτου, ὅπως ἦταν ὁ πατέρας σου, καὶ ν' ἀναστήσῃς εὔμορφα καὶ τίμια παιδιά. Αὐτὰ ἀξίζουν καλλίτερον παρὰ νὰ ντύνεσαι σὰν κούκλα καὶ νὰ περηφανεύεσαι χωρὶς νὰ σοῦ στέκει.

— Ἀλλὰ εἶμαι θαλαμηπόλος! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα.

— Θὰ ἦσουν καλλίτερη ἂν ἦσουν ἁπλῆ ἐργάτις. Βλέπεις, Μαριέλλα, ὅτι ἄρχισες νὰ τρέχῃς κατὰ τὸν κρημνὸν καὶ ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σταματήσῃς. Καὶ ἔπειτα ἐσὺ δὲν ἠξεύρεις τί σοῦ σύρνουν ὅλαις αἱ συνομίληκές σου.

— Καὶ διατί, γέρω Πισώ; διατί, σὲ παρακαλῶ;

— Νά! γιὰ ταῖς φιλίαις ποῦ ἔχεις μὲ τὴν Εὐφροσύνην, ἡ ὁποία εἶνε γεννημένη νὰ κάνῃ πάντοτε τὸ κακόν.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια, εἶπεν ἡ Μαριέλλα.

— Τί! τὴν ὑπερασπίζεσαι ἀκόμη;

— Καὶ βέβαια τὴν ὑπερασπίζομαι, ἀφοῦ εἶδα καλὸν ἀπὸ αὐτήν.

— Διότι σ' ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας Κουρσού;

— Βέβαια· καὶ τί θὰ ἐγινόμουν χωρὶς αὐτό;

— Καὶ τί ἔγειναν ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σουζέτα καὶ τόσαις ἄλλαις ὅταν ἀπέθαναν οἱ γονέοι των; Εὑρέθηκαν ἄλλαις οἰκογένειας χριστιανοῖς καὶ τὰς ἔκαμαν παιδιά τους. Καὶ ἔπειτα ὁ κύριος Κουρσὺ φροντίζει δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλὰ σύ, εἶνε γραμμένο νὰ χαθῇς.

— Μὲ λυπεῖς πολὺ μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, γέρω-Πισώ, ὅσῳ δὲν πιστεύεις.

— Θέλεις νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι λυπᾶσαι;

— Μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν.

— Λοιπόν, θὰ σοῦ ὁμιλήσω ἀμέσως ἐλεύθερα καὶ θὰ σοῦ 'πῶ καὶ πάλιν ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ ποῦ κάνεις εἶνε κακὴ καὶ θὰ ἔχῃ κακὰ ἀποτελέσματα. Ἂν ἡ Εὐφροσύνη κυτταζῇ πῶς νὰ μιμηθῇ καλλίτερα τὴν κυρίαν της εἰς τὴν φορεσιά, αὐτὸ δέν με μέλει διόλου, διότι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά, οὔτε θὰ μείνῃ ἐδῶ· ἀλλὰ μὲ μέλει γιὰ σέ, Μαριέλλα, ἡ ὁποία ἐγεννήθηκες καὶ ἀνατράφηκες εἰς αὐτὰ τὰ μέρη· ὁ πατέρας σου ἦτον φίλος μας, ἀδελφός μας, ἦτον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἐργάτας. Ἀπὸ 'δῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια ὁ κύριος Κουρσὺ ἀφιέρωσε τὰ νειάτα του καὶ τὰ χρήματά του γιὰ νὰ μας κάμῃ ὅ,τι σήμερα εἴμεθα καὶ γιὰ νὰ μας δώσῃ καλὰ παιδιά. Τώρα, ἀφοῦ πλέον ἐσὺ δὲν καταδέχεσαι νὰ φορῇς τὰ πατρογονικά σου φορέματα, δίνεις τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ εἰς τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ χωριοῦ. Βλέπεις, μία κορδέλλα 'μπορεῖ νὰ φέρῃ ἕνα κακό, τὸ ὁποῖον σὺ δὲν ἐλπίζεις. Τὰ συνομήλικά σου κορίτσια, ἅμα σ' ἰδοῦν 'ντυμένην ὅπως εἶσαι θὰ θελήσουν καὶ αὐτὰ νὰ σε μιμηθοῦν. Τὰ οἰκονομικά των δὲν συγχωροῦν εἰς αὐτὰ *τέτοια λούσα*, καὶ ὅμως γιὰ νὰ τα κάμουν, θέλωντας μὴ θέλωντας, θὰ κάμουν τὸ κακό.. Καὶ τότε θὰ σκορπίσουμε ὅλοι σὰν τὰ πουλιά· ἄλλοι θὰ πᾶν εἰς τὸ Παρίσι, ἄλλοι ἐδῶ, ἄλλοι ἐκεῖ, καὶ τέλος πάντων θὰ ἐρημώσῃ τὸ δύστυχο χωριό μας. Ἄχ! Μαριέλλα! Μαριέλλα! ἄκουσε τὰ λόγια μου καὶ μὴ θελήσῃς νὰ δώσῃς ἐσὺ πρώτη τὸ κακὸ παράδειγμα εἰς τὸν εὐτυχισμένον αὐτὸν τόπον, ποῦ 'γεννήθηκες.

— Ἀλλὰ ἡ κυρία θέλει νὰ ντύνωμαι σύμφωνα μὲ τὴν μόδαν.

— Καὶ σὺ ἄφησε τὴν κυρίαν Κουρσού.

— Καλέ, ἐσὺ μοῦ λὲς αὐτά; Δηλαδὴ θέλεις νὰ μοῦ πῇς . . .

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ, Μαριέλλα, ὅτι θέλω νὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχισμένην καὶ ἴσα ἴσα μοῦ παρουσιάσθη γιὰ σένα μία καλὴ περίστασις... Γνωρίζεις τὸν Κάρολον Βρεζώ;

— Τὸν μηχανικόν;

— Ναί, Μαριέλλα· θέλει νὰ σὲ πάρῃ γιὰ γυναῖκά του.

— Αὐτός;

— Ναί. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μου λυπημένος. Ἡ καϋμένη ἡ γυναῖκά μου τὸν ἐκράτησε νὰ δειπνήσουμε καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου τὸν ἐρωτήσαμε διὰ πολλά, καὶ αὐτὸς μᾶς διηγήθηκε τὸν καϋμὸν τῆς καρδιᾶς του... Ὅτι δηλαδὴ σὲ ἀγαπᾷ πολὺν καιρόν· ὅτι ἤθελε νὰ σὲ ζητήσῃ εἰς γάμον ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα σου, ἀλλὰ ἐσεβάσθηκε τὴν λύπην σου, καὶ τέλος πάντων ὅτι ἐλυπεῖτο κατάκαρδα, διότι ἄρχισες νὰ φαίνεσαι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι ἦσουν. Τὸν ἐπαρηγόρησα ὅπως ἠμπόρεσα καὶ τοῦ εἶπα τόσα καλὰ γιὰ σέ, ὅτι εἶσαι τίμιο καὶ σκεπτικὸ κορίτσι, καί του ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ σοῦ το 'πῶ καὶ θὰ τοῦ δώσω ἀπάντησιν.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, γέρω Πισώ, διὰ τὴν καλὴν διάθεσιν ποῦ ἔχεις γιὰ 'μέ, καθὼς καὶ τὸν Κάρολον διὰ τὴν ἰδέαν ποῦ ἔχει γιὰ 'μέ, ποῦ πραγματικῶς μοῦ κάνει τιμή· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔχω προῖκα, οὔτε ἀπέκτησα ἀκόμη τίποτε μὲ τοὺς κόπους μου. Καὶ ἔπειτα εἶμαι πολὺ μικρὰ ἀκόμη, μόλις εἶμαι δεκαεπτὰ χρόνων. Ἂν μὲ ἀγαπᾷ, ὅπως λέγει, εἰμπορεῖ νὰ με περιμένῃ γιὰ νὰ μου δώσῃ καιρὸν νὰ μαζεύσω τοὐλάχιστον τὴν προῖκά μου.

— Σκέψου, παιδί μου, καὶ πές μου, δὲν εἶνε καὶ τόση βία.

— Μαριέλλα! ἀνέκραξεν ἡ Εὐφροσύνη, Μαριέλλα!

Ἡ νεᾶνις ἐγκατέλειψε πάραυτα τὸν γέρω-Πισὼ καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα.

— Γρήγορα! εἶπεν ἡ πρώτη θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Κουρσού, ἔλα ν' ἀνανεώσωμεν τὰ ἄνθη τῆς αἰθούσης καὶ νὰ διορθώσωμεν τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Κουρσὺ ἔτρεχε καλπάζουσα εἰς τὰ δάση, μὲ καρδίαν πάλλουσαν ἐκ χαρᾶς καὶ μὲ χείλη μειδιῶντα. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἡ ἀναγέννησις τῆς ζωῆς της, κατόπιν ἓξ ὅλων μηνῶν πληκτικοῦ καὶ ὀχληροῦ βίου.

Ὁ σύζυγός της παρετήρει αὐτὴν μειδιῶν καὶ ᾐσθάνετο ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν, διότι ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Παύλου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει εὐεργέτην του. Βλέπων δὲ τὴν Αὐγουστίνην, τοσοῦτον εὔχαριν καὶ ροδινήν, ἀνεμιμνήσκετο τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου των, καθ' ἃς ἐθαύμαζε τὴν κομψότητα αὐτῆς καὶ τὴν χάριν, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν εὐφράδειαν αὐτῆς. Οὐχ ἧττον καὶ οἱ προσκεκλημμένοι αὐτοῦ ἐθαύμαζον τὴν θελκτικὴν ἐκείνην καλλονὴν καὶ ἔχαιρον ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν νέαν ταύτην σχέσιν των μετὰ τῆς Αὐγουστίνης, τὴν ὁποίαν, εἰ καὶ ὀλίγον φιλάρεσκον, ἐθεώρουν ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἠθικῆς.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἦτο μὲν πλουσιώτερος ὅλων τῶν προσκεκλημένων του, ἀλλὰ δὲν εἶχε συνειθίσει, ὡς αὐτοί, εἰς τοιαύτας διασκεδάσεις· διό, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ᾐσθάνθη ἐν αὐτῷ μυστηριώδη τινὰ φόβον· οὐδέποτε ὅμως ἡ ἰδέα ὅτι ἐδύνατο νὰ προδοθῇ ποτὲ ὑπὸ τῆς Αὐγουστίνης, διῆλθε τοῦ νοός του. Ἐθεώρει αὐτὴν πάντοτε τιμίαν ὅσον καὶ ὡραίαν καὶ ἐνόμιζεν αὐτὴν τριακονταέτιδα καὶ πλέον, ἢ μᾶλλον συνομήλικά του, ἀφ' ἧς ἐποχῆς μαλιστα ὡμολόγησεν αὐτῷ ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο μήτηρ.

Μυρίαι δὲ ἄλλαι σκέψεις ἀνεκυκῶντο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, ὅτε διήρχετο ἐνώπιόν του ἡ ὑπερήφανος ἁμαζών.

Τὸ κυνήγιον ὑπῆρξεν εὐτυχές. Περὶ τὴν ἑσπέραν ἡ συνοδία ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἴδια, ἀκολουθουμένη ὑπὸ πολυαρίθμων ἁ-

μαζῶν, αἵτινες ἦσαν κατάφορτοι ἀπὸ ὄρτυγας, ἐλάφους καὶ λοιπὰ θηρευτικὰ πτηνά.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας οἱ ἐργάται σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ὑπεδέχθησαν τὴν συνοδίαν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, ἡ δὲ Αὐγουστίνη εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ της, ὅπως ἐκδυθῇ καὶ ἑτοιμασθῇ διὰ τὸ δεῖπνον.

— Παναγία μου! πόσον ὡραία εἶνε ἄπόψε ἡ κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Εὐφροσύνη ἐνῷ ἐκτένιζεν αὐτήν. Ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ αἱ διασκεδάσεις σᾶς ἔδωκαν ὕφος ὡραιότερον. Ἐγὼ τὸ ἔλεγον πάντοτε, ὅτε σᾶς ἔβλεπον ὠχρὰν καὶ ἀδύνατον, ὅτι, διὰ νὰ συνέλθετε, ἔχετε ἀνάγκην χορῶν καὶ διασκεδάσεων.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές. Καὶ αὐτὸ θὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας· θὰ προμηθευθῶ καὶ ἓν ἄλλο φόρεμα ἀμαζόνος κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ Ἑρρίκου τρίτου. Ἀλλὰ τότε πρέπει ν' ἀλλάξω καὶ τὴν κόμμωσιν, Εὐφροσύνη.

— Ναί, ἠξεύρω, κυρία . . .

— Πῶς; ἠξεύρεις τί ἁρμόζει εἰς τοιοῦτον φόρεμα;

— Ἄχ! κυρία, εἶδον παριστανομένην ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν *Βασίλισσαν Μαργώ*, καί . . .

— Ἀ! τί ὡραῖα ἰδέα. Θὰ ἦτο ἄρά γε δυνατὸν νὰ δώσωμεν καὶ ἐδῶ τοιαύτην παράστασιν.

— Εὐκολώτατον· ὑπάρχει κάτω εἰς τὴν αὐλὴν μία μεγάλη ἀποθήκη, ἡ ὁποία εἶνε ὅλως διόλου ἀνωφελής. Δύνασθε ἀξιόλογα νὰ τὴν μετασκευάσετε εἰς θέατρον καὶ νὰ τὴν χρωματίσετε θαυμασίως.

— Ὦ! βεβαιότατα.

— Καὶ δύνασθε ἀμέσως, ἂν θέλετε, νὰ διατάξετε τοῦτο.

— Ἀλλὰ τί θὰ εἴπῃ ἄρά γε ὁ κύριος Κουρσύ.

— Τί θὰ εἴπῃ; ἀπεναντίας θὰ εὐχαριστηθῇ.

— Ὦ! δὲν πιστεύω . . . ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ εὔκολον συνάμα. Ἡ ἑορτὴ τοῦ κυρίου εἶνε μετὰ δύο μῆνας· εἰπέτε εἰς αὐτὸν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν θὰ δώσετε τὴν πρώτην παράστασιν.

— Βλέπω, Εὐφροσύνη, ὅτι ἔχεις πολὺ πνεῦμα.

— Εὐχαριστῶ, κυρία. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν εἶμαι ἀνόητος. Τώρα, κυρία, σᾶς ἀρέσκει αὐτὴ ἡ κόμμωσις;

— Ναί, εὐχαριστῶ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ Αὐγουστίνη κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ ἰδέα τῆς Εὐφροσύνης, εἰσχωρήσασα αἴφνης ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἤρκεσεν ὅπως ἀποδώσῃ αὐτῇ νέα θέλγητρα, ἅτινα καθίστων εὐτυχέστερον καὶ μᾶλλον ὑπερήφανον τὸν κύριον Κουρσύ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της.

— Καὶ πολὺ μάλιστα. Εἶσαι ἀμίμητος καὶ θὰ ἦτο μεγάλο κρῖμα νὰ μὴ ἐξακολουθήσωμεν αὐτὰς τὰς ὡραίας διασκεδάσεις.

— Ἀληθῶς λοιπόν, Αὐγουστίνη, ἠρώτησε δειλῶς ὁ κύριος Κουρσύ, εἶμαι ἀμίμητος;

— Σὲ βεβαιῶ ἀπὸ καρδίας, διότι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου σὲ κατέστησε τοιοῦτον, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη.

Καὶ ὄντως· πάντες ἐθαύμαζον τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τοῦ ἁπλοῦ τούτου ἀνθρώπου, ὅστις, καίπερ μὴ ὢν συνειθισμένος εἰς ταῦτα, οὐχ ἧττον ἐπεδείκνυτο μετὰ χάριτος καὶ εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς.

Ἡ Αὐγουστίνη ὅμως ἠπατᾶτο. Δὲν ἦτο ποσῶς ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη τοῦ κυρίου Κουρσύ, ἥτις ἐξηυγένισεν αὐτόν, ἀλλ' ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ ἀξία. Πάντες παρέβλεπον τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν διαρκῆ ἀφοσίωσίν του, ἰδίως δὲ αἱ γυναῖκες ἐθαύμαζον αὐτὸν διὰ τὰ φιλανθρωπικά του ἔργα.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐχόρευσαν μέχρι τῆς πρωΐας. Μετὰ δὲ τὸν χορὸν οἱ προσκεκλημένοι ἐχαιρέτισαν τοὺς οἰκοδεσπότας καὶ ἀνεχώρησαν. Ἡ Αὐγουστίνη ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της κεκμηκυῖα καὶ κατεκλίθη. Πρὶν ἢ δὲ κοιμηθῇ, ὁ νοῦς της ἐσχεδίαζε νέας διασκεδάσεις καὶ ἐφαντάζετο τοὺς Παρισίους.

— Πόσον θὰ ηὐχαριστούμην ἂν μετέβαινον εἰς Παρισίους ἐπὶ ἕνα τοὐλάχιστον μῆνα, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· θὰ ἐπανίδω τὰς ἀρχαίας μου φίλας καὶ αἱ ἐφημερίδες θ' ἀναγγείλωσι τὴν ἄφιξίν μου. Ἀλλ' ὁ Βενιαμὶν δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀπουσιάσῃ τοῦ ἐργοστασίου . . . Ἀλήθεια! παρῆλθε τόσος καιρὸς καὶ δὲν εἶδον τὸν πατέρα μου...

Ἡ Αὐγουστίνη προσεπάθησε ν' ἀνεύρῃ εὐλογοφανῆ τινὰ αἰτίαν ὅπως μεταβῇ ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς Παρισίους· ἡμιανηγέρθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς κλίνης της, ἀλλ' ἐπανέθηκε πάραυτα τὴν ὡραίαν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκοιμήθη βαθύτατον ὕπνον.

Μετά τινας ὥρας ἡ Εὐφροσύνη ἐξύπνισεν αὐτήν, ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτῇ τὴν ἐκ Παρισίων ἄφιξιν τῶν νέων πολυτελῶν ἐσθήτων της!

Ἕπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Πλὴν, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἐκεῖθεν τοῦ χωρίου, αἱ πληροφορίαι ἐξέλιπον· οἱ ὁδοιπόροι, τοὺς ὁποίους συνήντα, οὐδὲν εἶχον ἴδει, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τῆς La Flèche, ἐπείσθη, ὅτι εἶχε προπορευθῆ τῆς συνοδίας.

Τότε ἐνεθυμήθη τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαντήσει καθ' ὁδόν, καὶ ἐξήγησε τοὺς χρεμετισμοὺς τοῦ ἵππου του, ὅστις ὠσφραίνετο τὸν ἀέρα, ὅτε εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δάσος.

Παραχρῆμα ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν· εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν καπηλεῖον, ἀφοῦ δ' ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἵππος του οὐδενὸς θὰ ὑστερεῖτο, ἐνεκαθιδρύθη ἐνώπιον παραθύρου, φροντίζων νὰ κρύπτηται ὄπισθεν τεμαχίου ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ἀντὶ παραπετάσματος.

Εἶχε δ' ἐκλέξει ἐκείνην τὴν τρώγλην, διότι ἔκειτο ἀπέναντι τοῦ καλλιτέρου ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Μονσορὼ θὰ ἐστάθμευεν.

Ὁ Βουσὺ εἶχε μαντεύσει, διότι, περὶ τὴν τετάρτην ἑσπερινὴν ὥραν, εἶδεν ἕνα ἱππέα, ὅστις ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

Μετὰ δ' ἡμίσειαν ὥραν, ἀφίκετο ἡ συνοδία, συγκειμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος, τῆς κομήσσης, τοῦ Ρεμῆ, τῆς Γερτρούδης καὶ ὀκτὼ χωρικῶν.

Τὰ τέσσαρα πρῶτα πρόσωπα τῆς συνοδίας εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἡ Ἄρτεμις εἰσῆλθε τελευταία, ἐφάνη δ' εἰς τὸν Βουσύ, ὅτι παρετήρει ἀνήσυχος περὶ ἑαυτήν. Ὁ Βουσὺ ἠθέλησε νὰ φανερωθῇ, ἀλλ' ἡ φρόνησις ὑπερίσχυσεν.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ Βουσὺ ἤλπιζεν, ὅτι ὁ Ρεμῆ θὰ ἐξήρχετο, ἑπομένως, τυλιχθεὶς διὰ τοῦ μανδύου του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς ἐννάτης ὥρας.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ὁ πρόδρομος ἱππεὺς ἐξῆλθε, καί, μετὰ πέντε λεπτά, ὀκτὼ ἄνδρες ἐπλησίασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, τῶν ὁποίων τέσσαρες εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

— Ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, μήπως θὰ ὁδοιπορήσωσι διὰ νυκτός; Θὰ ἦτο ἀρίστη ἡ ἰδέα τοῦ Μονσορώ.

Πραγματικῶς δὲ τὰ πάντα ὑπεστήριζον ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· ἡ νὺξ ἦτο γαλήνιος καὶ ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀστέρων.

Πρῶτον ἐξῆλθε τὸ φορεῖον.

Ἀκολούθως δ' ἔφιπποι ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ρεμῆ καὶ ἡ Γερτρούδη.

Ἡ Ἄρτεμις ἔφερεν αὖθις περὶ ἑαυτὴν τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ὁ κόμης ἐκάλεσεν αὐτὴν πλησίον του, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ παρὰ τὸ φορεῖον.

Οἱ τέσσαρες τῶν χωρικῶν ἀνῆψαν λαμπάδας καὶ ἐβάδισαν ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐὰν ἐγὼ αὐτὸς ἐκανόνιζον τὰς λεπτομερείας ταύτας, δὲν ἤθελον πράξει κάλλιον.

Εἰσῆλθε δ' εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐπέσαξε τὸν ἵππον του καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τῆς συνοδίας.

Ὁ Μονσορὼ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἄφησε τὴν Ἀρτέμιδα ν' ἀπομακρυνθῇ.

Συνδιελέγετο μετ' αὐτῆς ἢ μᾶλλον τὴν ἐπέπληττεν.

Ἡ ἐν τῷ θερμοκηπίῳ ἐπίσκεψις ἐχρησίμευεν ὡς θέμα ἀνεξαντλήτων σχολίων καὶ φαρμακερῶν ἐρωτήσεων.

Ὁ Ρεμῆ καὶ ἡ Γερτρούδη ἦσαν δυσηρεστημένοι κατ' ἀλλήλων ἤ, ὀρθότερον εἰπεῖν, ὁ Ρεμῆ ἐσκέπτετο καὶ ἡ Γερτρούδη ἐφαίνετο κατ' αὐτοῦ δυσηρεστημένη.

Εὐεξήγητον δ' εἶναι τὸ αἴτιον: ὁ Ρεμῆ δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν ἀνάγκην νὰ ἦναι ἐραστὴς τῆς Γερτρούδης, ἀφοῦ ἡ Ἄρτεμις ἦτο ἐρωμένη τοῦ Βουσύ.

Ἐνῷ τοιουτοτρόπως προὐχώρει ἡ συνοδία, ὁ Βουσύ, ὅπως καταστήσῃ γνωστὴν τῷ Ρεμῆ τὴν παρουσίαν του, ἐσύριζε δι' ἀρ-

γυρᾶς συρίκτρας, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε τὴν ἕξιν νὰ καλῇ τοὺς θεράποντάς του.

Ὁ Ρεμῆ ἀνεγνώρισε τὸ σύριγμα, ἡ δ' Ἄρτεμις ἀνεσκίρτησε καὶ ἠτένισε τὸν νέον, ὅστις ἔνευσεν αὐτῇ καταφατικῶς

Εἶτα δὲ μετέβη πρὸς τ' ἀριστερὰ αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἐκεῖνος εἶναι.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Μονσορώ, τίς σᾶς ὡμίλησε, κυρία;

— Πρὸς ἐμέ; οὐδείς, κύριε.

— Σᾶς ὡμίλησεν· μία σκιὰ διῆλθε πλησίον σας καὶ ἤκουσα μίαν φωνήν.

— Ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ κυρίου Ρεμῆ, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις· μήπως ζηλοτυπεῖτε καὶ τὸν κύριον Ρεμῆ;

— Ὄχι ἀλλὰ προτιμῶ ν' ἀκούω νὰ ὁμιλῶσι μεγαλοφώνως, διότι τοῦτο μὲ διασκεδάζει.

— Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται ἐνώπιον τοῦ κυρίου κόμητος, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, ἐλθοῦσα ἐπίκουρος τῆς κυρίας της.

— Διατί;

— Διὰ δύο λόγους.

— Τίνας;

— Διότι δύναται νὰ λεχθῶσι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνδιαφέρουσι τὸν κύριον κόμητα ἢ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουσι αὐτὸν πολύ.

— Καὶ τίνος εἴδους ἦσαν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ κύριος Ρεμῆ πρὸς τὴν κυρίαν;

— Ἐκ τῶν ἐνδιαφερόντων πολὺ τὸν κύριον.

— Τί σᾶς ἔλεγε, κυρία; θέλω νὰ το μάθω.

— Ἔλεγον, κύριε κόμη, ὅτι, ἐὰν ἐξακολουθήσητε νὰ ταράττεσθε τοιουτοτρόπως, θ' ἀποθάνετε πρὶν ἢ διανύσητε τὸ τρίτον τῆς ὁδοῦ.

Εἰς τὴν ἀπαισίαν λάμψιν τῶν λαμπάδων, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Μονσορὼ ὠχρὸν ὡς πτῶμα.

Ἡ Ἄρτεμις, ἀσθμαίνουσα καὶ σκεπτική, ἐσιώπα.

— Σᾶς περιμένει ὀπίσω, εἶπε πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα ὁ Ρεμῆ, διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης· βραδύνατε ὀλίγον τὸ βῆμα τοῦ ἵππου σας καὶ θέλει σᾶς φθάσει.

Ὁ Ρεμῆ εἶχε λαλήσει τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε ὁ Μονσορὼ ἤκουσε μόνον ψιθυρισμόν, δι' ὑπερτάτης δὲ προσπαθείας στραφείς, εἶδεν, ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἠκολούθει τὸ φορεῖον.

— Ἀκόμη μίαν τοιαύτην κίνησιν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, καὶ δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὴν αἱμορραγίαν.

Ἀπό τινος χρόνου, ἡ Ἄρτεμις εἶχε γίνει θαρραλέα. Μετὰ τοῦ ἔρωτός της εἶχε γεννηθῆ ἡ τόλμη, τὴν ὁποίαν πᾶσα ἀληθῶς ἐρῶσα γυνὴ ὠθεῖ, συνήθως, πέραν τῶν λογικῶν ὁρίων· ἔστρεψε τὸν ἵππον της καὶ περιέμεινε.

Ταὐτοχρόνως, ὁ Ρεμῆ ἀφίππευσεν, ἔδωκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του εἰς τὴν Γερτρούδην καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φορεῖον, ὅπως ἀπασχολήσῃ τὸν ἀσθενῆ.

— Ἄς ἐξετάσωμεν τὸν σφυγμόν σας, εἶπε, στοιχηματίζω, ὅτι ἔχετε πυρετόν.

Μετὰ πέντε δευτερόλεπτα, ὁ Βουσὺ ἦτο ἐγγὺς τῆς Ἀρτέμιδος.

Οἱ δύο νέοι δὲν εἶχον ἀνάγκην τοῦ λόγου, ὅπως συνεννοηθῶσιν, ἀλλ' ἔμειναν ἐπί τινας στιγμὰς ἐνηγκαλισμένοι.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ Βουσύ, διακόψας πρῶτος τὴν σιωπήν, ἀναχωρεῖς καί σε ἀκολουθῶ.

— Ὦ! πόσον θὰ εἶναι ὡραῖαι αἱ ἡμέραι μου, Βουσύ, καὶ πόσον αἱ νύκτες μου θὰ εἶναι γλυκεῖαι, ἐὰν ἠξεύρω, ὅτι εἶσαι πάντοτε οὕτως ἐγγύς μου.

— Τὴν ἡμέραν ὅμως, θὰ μᾶς ἴδει.

— Ὄχι, θέλεις παρακολουθεῖ ἡμᾶς μακρόθεν, ἐγὼ δὲ μόνη θά σε βλέπω, Λουδοβίκε μου. Εἰς τὰς στροφὰς τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λοφίσκων, τὸ πτερὸν τοῦ πίλου σου, τὸ κέντημα τοῦ μανδύου σου καὶ τὸ κυμαινόμενον μανδήλιόν σου, τὰ πάντα θά μοι λαλῶσιν ἐν ὀνόματί σου καὶ θά μοι λέγωσιν, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

— Λάλει, λάλει, προσφιλής μοι Ἄρτεμις, οὐδὲ σὺ αὐτὴ ἠξεύρεις πόσον εἶναι ἡ φωνή σου ἁρμονική.

— Ὅτε θέλομεν ὁδοιπορεῖ τὴν νύκτα, ἐκ διαλειμμάτων θὰ βραδυπορῶ, ὅπως σὲ θλίβω εἰς τὰς ἀγκάλας μου καί σοι λέγω, ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— Ὦ! πόσον σ' ἀγαπῶ! πόσον σ' ἀγαπῶ! ἐψιθύρισεν ὁ Βουσύ.

Αἴφνης ἀντήχησε φωνή, ἥτις ἔκαμεν ἀμφοτέρους νὰ φρικιάσωσι, τὴν μὲν Ἀρτέμιδα ἐκ φόβου, τὸν δὲ Βουσὺ ἐξ ὀργῆς.

— Κυρία Ἄρτεμις, ἔλεγεν ἡ φωνή, ποῦ εἶσθε; Κυρία Ἄρτεμις, ἀποκρίθητε.

Ἡ φωνὴ διέσχισε τὸν αἰθέρα ὡς πένθιμος ἐπίκλησις.

— Ὦ! αὐτὸς εἶναι, αὐτός! τὸν εἶχον λησμονήσει, ἐψιθύρισεν ἡ Ἄρτεμις... Αὐτὸς εἶναι καὶ ἐγὼ ὠνειρευόμην! Ὁποῖον ἡδὺ ὄνειρον! Ἀλλ' ὁποία ἀφύπνισις!

— Ἄκουσον, ἔλεγεν ὁ Βουσύ, ἄκουσον, Ἄρτεμις. Ἰδοὺ ἡμεῖς ἡνωμένοι. Εἰπὲ μίαν λέξιν καὶ οὐδεὶς πλέον σὲ ἀποχωριζει ἐμοῦ, Ἄρτεμις, ἂς φύγωμεν. Τί μᾶς ἐμποδίζει; Ἰδὲ ἐνώπιον ἡμῶν τὰ ἀνοικτὰ πεδία, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἐλευθερίαν! Μίαν λέξιν καὶ ἀπερχόμεθα! μιαν λέξιν καὶ θά μοι ἀνήκεις αἰωνίως.

— Καὶ ὁ πατήρ μου; εἶπεν ἡ Ἄρτεμις.

— Ἀφοῦ ὁ βαρόνος μάθει ὅτι σ' ἀγαπῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Βουσύ.

— Ὦ! εἰς πατήρ; εἶπεν ἡ Ἄρτεμις.

Ὁ Βουσὺ συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν.

— Οὐδὲν διὰ τῆς βίας, προσφιλὴς Ἄρτεμις, εἶπε· διάταξον καὶ ὑπακούω.

— Ἄκουσον, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις προτείνασα τὴν χεῖρα, ἡ τύχη ἡμῶν ἔγκειται ἐκεῖ· ἂς εἴμεθα ἰσχυρότεροι τοῦ καταδιώκοντος ἡμᾶς δαίμονος· οὐδὲν φοβοῦ καὶ θὰ ἴδεις ἐὰν ἠξεύρω ν' ἀγαπῶ.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ χωρισθῶμεν! ὑπετραύλισεν ὁ Βουσύ.

— Κόμησσα! κόμησσα! ἀνέκραξεν ἡ φωνή. Ἀποκρίθητε, ἄλλως, ἐὰν ἔτι πρόκειται νὰ φονευθῶ, θὰ πηδήσω κάτω τοῦ κατηραμένου τούτου φορείου.

— Ὑγείαινε, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, ὑγείαινε· εἶναι ἱκανὸς νά το πράξῃ καὶ θὰ φονευθῇ.

— Τὸν λυπεῖσαι;

— Ζηλότυπε! εἶπεν ἡ Ἄρτεμις μὲ ἀξιολάτρευτον τόνον φωνῆς καὶ μὲ ἐπαγωγὸν μειδίαμα.

Ἡ Ἄρτεμις ἀπεμακρύνθη καὶ ἐπέστρεψε τάχιστα πλησίον τοῦ φορείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ κόμης ἔκειτο σχεδὸν λιπόθυμος.

— Σταθῆτε, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης, σταθῆτε.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ρεμῆ, μὴ σταθῆτε! εἶναι παράφρων· ἐὰν θέλῃ νὰ φονευθῇ, ἂς φονευθῇ.

Τὸ φορεῖον προὐχώρει.

— Ἀλλὰ τί φωναζετε; εἶπεν ἡ Γερτρούδη πρὸς τὸν κόμητα· ἡ δέσποινα εὑρίσκεται πλησίον μου. Ἔλθετε, κυρία, καὶ ἀποκρίθητε βεβαιότατα, ὁ κόμης παραληρεῖ.

Ἡ Ἄρτεμις, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὑπὸ τῶν λαμπάδων φωτιτιζόμενον κύκλον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μονσορὼ ἐξηντλημένος, ποῦ λοιπὸν ἦσθε;

— Ποῦ ἠθέλετε νὰ εἶμαι, κύριε, ἐὰν μὴ ὄπισθεν ὑμῶν;

— Εἰς τὸ πλευρόν μου, κυρία εἰς τὸ πλευρόν μου· μή μ' ἐγκαταλείπετε.

Ἡ Ἄρτεμις δὲν εἶχε πλέον ἀφορμὴν νὰ μένῃ ὄπισθεν τοῦ φορείου, ἑπομένως ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ παραπλεύρως τοῦ φορείου.

Ἡ συνοδία ἔφθασεν εἰς τὸν ἑπόμενον σταθμόν.

Ὁ Μονσορώ, ἀφοῦ ἀνεπαύθη ἐπί τινας ὥρας, ἐτέθη πάλιν εἰς κίνησιν, διότι ἔσπευδεν, οὐχὶ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Παρισίους, ἀλλὰ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἀγγέρσης.

Ἡ σκηνή, τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν, ἐπανελαμβάνετο ἐκ διαλειμμάτων.

Ὁ Βουσὺ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἄς σκάσῃ ἀπὸ τὸν θυμόν, οὕτω σώζεται ἡ τιμὴ τοῦ Ρεμῆ.

Ὁ Μονσορὼ ὅμως δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, μετὰ δέκα ἡμέρας, ἀφίκετο εἰς τοὺς Παρισίους εἰς κατάστασιν σωματικὴν ἐπαισθητῶς βελτίονα.

Ὁ Ρεμῆ ἦτο βεβαίως ἱκανός, ἱκανώτερος ἢ ὅσον ἐπεθύμει, ἰατρός.

Κατὰ τὴν δεκαήμερον διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας, ἡ Ἄρτεμις, διὰ μυρίων ἐκδηλώσεων ἔρωτος, κατέβαλε τὴν μεγάλην ὑπερηφάνειαν τοῦ Βουσύ, ἔκαμε δ' αὐτὸν νὰ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ ἐπεσκέπτετο κατ' οἶκον τὸν Μονσορὼ καὶ θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδεικνυομένης φιλίας.

Ἡ πρόφασις τῆς ἐπισκέψεως ἦτο ἁπλουστάτη, δῆλα δὴ ἡ ὑγιεία τοῦ κόμητος.

Ὁ Ρεμῆ ἐθεράπευε τὸν σύζυγον καὶ διεβίβαζε τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὴν σύζυγον.

— Εἶμαι Ἀσκληπιὸς καὶ Ἑρμῆς, ἔλεγε.

ΞΘ'

Πῶς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζοῦ ἀφίκετο εἰς τοὺς Παρισίους καὶ πῶς ἐγένετο δεκτός.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, δὲν ἐφαίνοντο

εἰς τὸ Λοῦβρον οὔτε ἡ Αἰκατερίνη, οὔτε ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ, ἡ διάδοσις δὲ περὶ διχονοίας μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν προσελάμβανε, καθ' ἑκάστην, ἐπίτασιν καὶ σπουδαιότητα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε λάβει εἰδήσεις παρὰ τῆς μητρός του, ἀντὶ δὲ νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμα, σύμφωνον πρὸς τὴν παροιμίαν: ἔλλειψις εἰδήσεων, καλαὶ εἰδήσεις, ἀπ' ἐναντίας, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, κινῶν τὴν κεφαλήν:

— Ἔλλειψις εἰδήσεων, κακαὶ εἰδήσεις.

Οἱ δ' εὐνοούμενοι προσέθετον:

— *Ὁ Φραγκῖσκος, συνεπείᾳ κακῶν συμβουλῶν*, θὰ ἐκράτησε τὴν μητέρα σας.

Ὁ Φραγκῖσκος λαμβάνει κακὰς συμβουλάς, εἰς τοῦτο πραγματικῶς ἀνήγετο πᾶσα ἡ πολιτικὴ τῆς παραδόξου ταύτης βασιλείας καὶ τῶν τριῶν προηγουμένων βασιλειῶν.

Κακὰς συμβουλὰς εἶχε λάβει ὁ Κάρολος Θ' πρὶν ἢ διαταξῃ τὴν σφαγὴν τῆς Ἀμβοάζ.

Κακὰς συμβουλὰς εἶχε λάβει ὁ Ἑρρίκος Β', ὁ πατὴρ τῆς μοχθηρᾶς ταύτης γενεᾶς, ὅτε ἔκαυσε τόσους αἱρετικοὺς καὶ συνωμότας πρὶν ἢ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ Μογγομερύ, ὅστις ἐπίσης εἶχε λάβει κακὰς συμβουλάς, ὡς ἔλεγον, ὅτε ἡ λαβὴ τοῦ ἀκοντίου του εἶχεν εἰσδύσει τόσον ἀπαισίως εἰς τὴν προσωπίδα τῆς περικεφαλαίας τοῦ βασιλέως του.

Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ εἴπῃ εἰς βασιλέα:

— Ὁ ἀδελφός σας ἔχει κακὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ προσπαθεῖ, κατὰ τὴν οἰκογενειακήν σας συνήθειαν, νὰ σᾶς ἐκθρονίσῃ, νὰ σᾶς ἐγκλείσῃ εἰς μοναστήριον ἢ νὰ σᾶς δηλητηριάσῃ· θέλει νὰ πράξῃ καθ' ὑμῶν ὅ,τι ὑμεῖς ἐπράξατε κατὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ σας καὶ ὅ,τι οὗτος ἔπραξε κατὰ τοῦ πρωτοτόκου καὶ ὅ,τι ἡ μήτηρ σας ἐδίδαξε πάντας ὑμᾶς νὰ πράττετε κατ' ἀλλήλων.

Ὄχι, βασιλεὺς ἐκείνης ἰδίως τῆς ἐποχῆς, βασιλεὺς τῆς δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἤθελε θεωρήσει ὕβρεις τὰς παρατηρήσεις ταύτας, διότι ὁ βασιλεύς, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ἦτο ἄνθρωπος, μόνος δ' ὁ πολιτισμὸς κατέστησε τὸν βασιλέα πανομοιότυπον τοῦ Θεοῦ ὡς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἢ ἀνεύθυνον μορμολύκειον, ὡς τὸν συνταγματικὸν βασιλέα.

Οἱ εὐνοούμενοι, λοιπόν, ἔλεγον πρὸς τὸν Ἑρρίκον Γ':

— Μεγαλειότατε, ὁ ἀδελφός σας λαμβάνει κακὰς συμβουλάς.

Ἐπειδὴ δ' ἓν μόνον πρόσωπον εἶχεν ἐνταυτῷ ἰσχὺν καὶ πνεῦμα νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Φραγκῖσκον, κατὰ τοῦ Βουσὺ ἐξηγείρετο ἡ θύελλα.

Εἰς τὰ ἰδιαίτερα συμβούλια, συνδιεσκέπτοντο περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ Βουσύ, ὅτε ἀφίκετο ἡ εἴδησις, ὅτι ὁδοὺξ δ'Ἀνζιοῦ ἀπέστελλε πρεσβευτήν.

Τίνι τρόπῳ μετεδόθη ἡ εἴδησις ;

Ὑπάρχει δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον προσθέτει πτέρυγας εἴς τινας εἰδήσεις καὶ ἀφίνει αὐτὰς εἰς τὸν ἀέρα ὡς τοὺς ἀετοὺς εἰς τὸ διάστημα.

Ὅτε ἡ τοιαύτη εἴδησις ἀφίκετο εἰς τὸ Λοῦβρον, ἐπῆλθε γενικὴ ἀναστάτωσις.

Ὁ βασιλεὺς ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τῆς ὀργῆς, οἱ δ' αὐλικοί, ὑπεκκαίοντες, ὡς συνήθως, τὸ πάθος τοῦ βασιλέως, ἐγένοντο πελιδνοί.

Ὤμοσαν.

Ἤθελεν εἶναι δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τις περὶ τίνος ὤμοσαν, πλὴν, μεταξὺ ἑτέρων πραγμάτων, ὤμοσαν καὶ τοῦτο :

Ὅτι, ἐὰν ὁ πρεσβευτὴς ἦτο ὁ γέρων, ἤθελε προπηλακισθῆ, χλευασθῆ καὶ ἐγκαθειρχθῆ εἰς τὴν Βαστίλλην· ἐὰν δ' ἦτο νέος, ἤθελε κατακοπῆ εἰς μικρὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἀποσταλῆ εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ὡς ἐνδείξεις τῆς βασιλικῆς ὀργῆς.

Συνεπεῖς πρὸς ταῦτα, οἱ εὐνοούμενοι ἠκόνιζον τὰ ξίφη καὶ τὰς σπάθας των καὶ ἠσκοῦντο δι' αὐτῶν κατὰ τῶν τοίχων.

Μόνος ὁ Σχικὼ δὲν ἔσυρε τὸ ξίφος του ἀπὸ τῆς θήκης, ἀλλ' ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Ὁ βασιλεύς, ἰδὼν ὅτι ὁ Σχικὼ ἐσκέπτετο, ἐνεθυμήθη, ὅτι οὗτος, ἔν τινι δυσχερεῖ περιστάσει, εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τῆς βασιλομήτορος, ἥτις εἶχε δίκαιον.

Ἐνόησε, λοιπόν, ὅτι ἐν τῷ Σχικῷ ἐνεκλείετο πᾶσα ἡ σοφία τοῦ βασιλείου καὶ τὸν ἠρώτησε.

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΦΜΑΝ

—

Α'

Κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1354, ὁ Παγανῖνος Δόριας, ὁ διασημότερος τῶν Γενουηνσίων ναυάρχων, ἐπολιόρκει τὸν λιμένα τῆς Βενετίας, ἡγούμενος ἐπιβάλλοντος καὶ νικηφόρου στόλου. Οἱ Βενετοί, καταβεβλημένοι ἐξ ἐπανειλημμένων ἀτυχιῶν, ἐνόμιζον ὅτι ἐπῆλθεν ἡ τελευταία τῆς δημοκρατίας των ἡμέρα. Λαὸς καὶ ἀριστοκρατία, λησμονοῦντες πρὸ τοῦ κοινοῦ κινδύνου τὰς ἔριδάς των, προσεπάθουν νὰ φράξωσι τὰς εἰσόδους τῶν διωρύγων, ὅπως ἐμποδίσωσι τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα νὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐταῖς. Τὰ μέλη τοῦ Ὑπερτάτου Συμβουλίου, συνηθροισμένα ἐπὶ τοῦ Ριάλτου, συνεζήτουν ἐν ἀπεριγράπτῳ ταραχῇ τὰ μέσα τῆς συνομολογήσεως δανείου τινός, ὅπως κατορθώσωσι νὰ διατηρήσωσι τὴν ἐκ τῆς ξηρᾶς τροφοδοσίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἤρχισε νὰ μαστίζεται ὑπὸ τῆς πείνης. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοινῶν τούτων συμφορῶν καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων κινδύνων ὁ Δόγης Ἀνδρέας Δάνδολος, ἀπηλπισμένος διὰ τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος του, ἀπέθνησκεν αἰφνιδίως.

Ὅταν ὁ βαρὺς κώδων τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἀνήγγειλε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο συμβάν, ἡ ἀποθάρρυνσις ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Πάντες δ' ἐνόμιζον ὅτι ταυτοχρόνως ἤχει καὶ τὸ σήμαντρον τοῦ θανάτου τῆς Δημοκρατίας. Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀπώλεια τοῦ Δόγη δὲν ἦτο ἀνεπανόρθωτος, διότι ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία αὐτοῦ δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις, τὰς κακουχίας καὶ τοὺς κόπους ἀρχηγοῦ τῆς ἀμύνης, ἐν οὕτω δυσκόλῳ περιστάσει. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἐκ φύσεως δὲν ἠδύνατο νὰ διαχειρισθῇ ὡς ἔπρεπε τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἐνησχολεῖτο πλειότερον εἰς τὴν ἀστρονομίαν παρὰ εἰς τὴν πολιτικήν, δὲν ἦτο δὲ ἀναμφιβόλως ἐκεῖνος, ὅστις θὰ κατώρθωνε νὰ ὀργανώσῃ στρατὸν σχεδὸν παραλελυμένον καὶ ἀνίσχυρον. Ἡ περίστασις ἀπῄτει τὴν ταχυτάτην ἐκλογὴν νέου Δόγη, σώφρονος ἅμα καὶ ρέκτου, ὅστις ν' ἀναλάβῃ τοῦ Κράτους τὸ πηδάλιον.

Οἱ Πατρίκιοι συνῆλθον ἐν τῷ Ἁγίῳ Μάρκῳ ὅπως ἐκλέξουν τὸν σωτῆρα τοῦτον· ἀλλὰ μετὰ μακρὰς περὶ τῶν δυστυχιῶν τῆς πολιτείας συζητήσεις, οὐδεὶς εὕρισκε νὰ ὑποδείξῃ τινά, ὅτε ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας, ὁ Μαρῖνος Βοδοέρης, ἠγέρθη ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Μάτην θ' ἀνεζητοῦμεν ἐντὸς τῆς Βενετίας τὸν μέλλοντα ν' ἀπελευθερώσῃ αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὑρίσκεται ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἀβινιών. Προτείνω τὴν διὰ ψηφοφορίας ἐκλογὴν αὐθωρεὶ τοῦ Μαρίνου Φαλιέρου, πρεσβευτοῦ νῦν τῆς Δημοκρατίας παρὰ τῷ Πάπᾳ . . .

— Ἀλλ' εἶνε γέρων!, ἐκραύγασαν πολλοί

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Βοδοέρης. Ἀλλὰ τίς μεταξὺ ὑμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶνε ἀνώτερός του κατὰ τὴν μάθησιν, κατὰ τὸ θάρρος, κατὰ τὴν αὐταπάρνησιν ; Ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος εἶνε ὀγδοηκοντούτης. Ἡ μακρὰ αὐτοῦ ζωὴ διέρρευσεν ἐν μόχθοις καὶ ἕκαστον τῶν ἐτῶν αὐτοῦ, ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος ἤδη, διέρχεται σημειούμενον καὶ διὰ μιᾶς ἐπισήμου ὑπηρεσίας, ἣν προσφέρει εἰς τὴν Βενετίαν. Εἰς αὐτὸν ἡ σημαία τῆς Δημοκρατίας ὀφείλει τὴν δόξαν της. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ μόνον πρέπει νὰ ἐλπίζετε σήμερον τὴν σωτηρίαν αὐτῆς. Ἂν δὲν δοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἐξουσία, δὲν βλέπω περὶ ἐμὲ κανὲν μέσον ὅπως ἐξέλθωμεν τῶν περιπετειῶν, ἐν αἷς εὑρισκόμεθα. Τίνα ἄλλον ἔχετε ν' ἀντιτάξετε εἰς τοὺς ἐχθροὺς οἵτινες μᾶς περικυκλοῦσιν; Εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς χρειάζονται ἔργα καὶ ὄχι λόγοι. Αἱ φιλόδοξοι ἀντιζηλίαι ὀφείλουσι νὰ σιγῶσιν ἀπέναντι ἐκείνων, οἵτινες παρέσχον τρανὰς ἀποδείξεις τῆς ἱκανότητός των.

Ἡ ἀπότομος αὕτη καὶ εἰλικρινὴς ἀγόρευσις τοῦ Βοδοέρη προὐξένησε ζωηρὰν αἴσθησιν εἰς τὴν ὁμήγυριν Ζηλότυποί τινες εὐπατρίδαι προσεπάθησαν ἀλλ' ἀσθενῶς νὰ καταπολεμήσωσι τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Φαλιέρου. Ἡ κατεπείγουσα ἀνάγκη τῆς κοινῆς σωτηρίας ὑπερίσχυσε τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ ὁ ὑποψήφιος τοῦ Βοδοέρη ἀνεκηρύχθη Δόγης ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ χαρᾶς. Σύμπας ὁ λαὸς εὐηρεστήθη μεγάλως καὶ ἐώρταζεν ἐπὶ ἡμέρας διὰ τὸ γεγονός. Ὅτε δέ, μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς χρόνον, μοῖρα γαλερῶν, ἐπανερχομένη ἐκ

τῶν ἀκτῶν τῆς Σαρδηνίας ὑπὸ τὸν Νικόλαον Πιζάνην, προσέβαλεν ἐκ τῶν ὄπισθεν τὸν Δόριαν καὶ τὸν ἠνάγκασε ν' ἀπομακρυνθῇ κατά τι τῆς Βενετίας, φοβηθέντα μή, ἂν ἐξηκολούθει περισσότερον τὴν πολιορκίαν, δὲν εὕρισκεν ἔπειτα τὴν ὑποχώρησιν ἐλευθέραν, τὸ εὐτυχὲς τοῦτο συμβὰν ἐθεωρήθη ὡς οἰωνὸς ἀγγέλλων τὴν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ νέου ἄρχοντος. Δώδεκα Γερουσιασταὶ ἐξελέγησαν ὅπως μεταβῶσιν εἰς Βερόνην καὶ τὸν προϋπαντήσωσι, περιβάλωσι δ' ἅμα αὐτὸν μὲ τὴν πορφύραν τὴν δουκικήν. Δεκαπέντε δὲ δημόσιαι γόνδολαι ἐσταλησαν πρὸς συνάντησιν καὶ συνοδίαν τοῦ φέροντος αὐτὸν πλοίου μέχρι τοῦ σημείου, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ καταλίπῃ αὐτὸ ἐπιβαίνων τῆς ἐπὶ τούτῳ ὡρισμένης ἐπισήμου ναυαρχίδος τῆς Δημοκρατίας τοῦ *Βουκενταύρου*

Τὴν ἑσπέραν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1354 καθ' ἣν ὥραν ὁ ἄρχων τῆς Δημοκρατίας ἐδέχετο ἐπὶ τοῦ *Βουκενταύρου* τὰ σέβη τῶν Εὐγενῶν καὶ τῶν Πατρικίων, πτωχός τις νεκρὸς ναυτικὸς κατέκειτο οἰκτρῶς, ρακένδυτος, ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου λιθοστρώτου. Παρὰ τὴν κατάδηλον αὐτοῦ πενίαν, ἡ λευκότης τοῦ προσώπου του καὶ ἡ λεπτότης τῶν χειρῶν του ἐνέφαινον ἐν τούτοις ὅτι δὲν εἶχε τίποτε κοινὸν πρὸς τὸν ὄχλον. Ὑπὸ τὴν ἰσχνότητα καὶ τὴν ἀθυμίαν τῆς μορφῆς του, διέκρινέ τις τὸ εὐγενὲς αὐτῆς. Κόμη μέλαινα καὶ βοστρυχωμένη περιέβαλλε τὸ ὠοειδὲς πρόσωπόν του, οὗτινος τὰ πλήρη χάριτος χαρακτηριστικὰ ἀνήγγελλον εἰς τὸν παρατηρητὴν ὅτι ὁ δυστυχὴς οὗτος ὑφίστατο τὴν καταδρομὴν εἰμαρμένης σκληρᾶς, ἣς δὲν ἦτο ἄξιος

Στηρίζων τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς παρετήρει βεβυθισμένος εἰς μελαγχολικὸν ρεμβασμὸν τὸν ὁρίζοντα, ἐνῷ ὁ ἀριστερός του βραχίων, ὅστις ἐκρέματο κατὰ μῆκος τοῦ σώματός του, ἦτο περιτετυλιγμένος διὰ χονδρῶν καὶ αἱματοφύρτων ἐπιδέσμων.

Ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔπαυεν ἡ ἐργασία τοῦ λαοῦ καὶ οἱ κεκοπιακότες ναῦται καὶ λεμβοῦχοι τῆς ἐπιθαλασσίου πόλεως εἶχον ἤδη ἀπέλθῃ εἰς τὰς ἑστίας των, ὅπου τοὺς ἀνέμενε γηραιὰ μήτηρ ἢ καλὴ ἀδελφὴ ἢ προσφιλὴς ἐρωμένη καὶ σύζυγος. Μόνος ὁ ταλαίπωρος νέος ὁ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου δὲν εἶχε κανένα τὸν ἀναμένοντα τὴν ἐπιστροφήν του. Καὶ ἔμενεν ἐκεῖ, κατηφὴς καὶ τεθλιμμένος, ὅτε αἰφνιδίως φωνὴ λεπτὴ καὶ θλιβερὰ ἠκούσθη πλησίον του καλοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του:

— Ἀντώνιε! Ἀντώνιε!

Ὁ Ἀντώνιος ἤγειρε μετὰ δυσκολίας τὴν κεφαλὴν καὶ στρέφων μετὰ κόπου τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ἀφ' οὗ ἤρχετο ἡ φωνὴ ἀπεκρίθη μετὰ θλίψεως:

— Ποῖος εἶνε! τί; μὲ ζητεῖ; Εἶνε ἄρά γε ὄν τι τόσῳ εὔσπλαγχνον, ὥστε νὰ μὲ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὶν μὲ εὕρῃ ὁ θάνατος ἐλεεινῶς ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τούτου;

— Μικρὲ τρελλέ, ἀγαπημένε μικρὲ τρελλέ, θέλεις νὰ ἀποθάνῃς καθ' ἣν στιγμὴν σοῦ ἔρχεται ἡ εὐτυχία; Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁριζοντος τῶν διωρύγων, τὰ χρυσούμενα ὑπὸ τοῦ δύοντος ἡλίου κύματα; Εἶνε τὸ προμήνυμα, ἡ λάμψις αὕτη τῆς Τύχης, ἥτις σὲ ἐπισκέπτεται... Θάρρος, Ἀντώνιε! Ἡ πεῖνα ἐξαντλεῖ τὰς δυνάμεις σου πρέπει νὰ φάγῃς, παιδί μου, νὰ φάγῃς καὶ νὰ πίῃς διὰ ν' ἀναλάβῃς θάρρος καὶ νὰ ζήσῃς!...

Τὸ ὄν, ὅπερ ὡμίλει οὕτως, ἦτο γραῖά τις ἐλεεινή, ἥτις ἐσύρετο στηριζομένη ἐπὶ βακτηρίας, ἀνεγνώρισε δ' ἀμέσως αὐτὴν ὁ Ἀντώνιος. Ἐπαῖτις τρελλὴ κατὰ τὸ ἥμισυ, τὴν εἶχε συναντήσῃ πολλάκις πρὸ τοῦ μοναστηρίου τῶν Φραγκισκανῶν, ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἐζήτει τὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν, πρὸς οὓς ἀντὶ τῶν κερματίων, ἅτινα τῇ ἔρριπτον, παρεῖχεν εἰς ἀνταλλαγμα εἰρωνικήν τινα συμβουλὴν ἢ παράδοξόν τινα προφητείαν.

— Ἄφησέ με ἥσυχον, μαγισσα, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος. Τί σ' ἐνδιαφέρει ἂν ἡ πεῖνα μ' ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τούτου, ἀφ' ὅτου ἡ πληγὴ τοῦ βραχίονός μου μ' ἐμποδίζει νὰ ἐργασθῶ; Τόσῳ καλλίτερα διὰ σὲ ἂν ἔχῃς τὸ στομάχι σου γεμάτο. Ἐγὼ ματαίως ἐζήτησα ἀπὸ τοὺς Φραγκισκανοὺς ἕνα πιάτο σοῦπα. Εἶχα φθάσῃ ἀργά, ἡ ὥρα τῆς διανομῆς εἶχε περάσῃ καὶ οἱ ἅγιοι πατέρες μ' ἔστειλαν νὰ συγγευματίσω μὲ τὸν διάβολον. Ἄφησέ με νὰ ἀποθάνω ἥσυχος!

— Χτ! χτ! χτ!, ἐγέλασεν ἡ γραῖα, ἀκουμβῶσα τὸν πώγωνά της ἐπὶ τῆς ράβδου της. Διατί θέλεις νὰ ἀποθάνῃς ὡς σκύλος, ἐπειδὴ δὲν εὗρες ἓν κόκκαλον νὰ ροκανίσῃς ἀπόψε; Καὶ διατί κακομεταχειρίζεσαι μίαν γραῖαν ἡ ὁποία σοῦ προαναγγέλλει τὴν εὐτυχίαν; Νά, υἱέ μου, πάρε καὶ φάγε αὐτὰ τὰ ξηρὰ ψαράκια ποῦ σοῦ ἠγόρασα πρὸ ὀλίγου, μαζὶ μὲ αὐτὸ τὸ φρέσκο ψωμὶ καὶ μὲ ἕνα μπουκάλι τῆς καλλιτέρας λεμονάδας ποῦ ἔπιες εἰς τὴν ζωήν σου. Φάγε καὶ πίε ὡς ἄνθρωπος καὶ ἔπειτα θὰ εὕρωμεν καὶ μέσα εἰς τὸ σακκοῦλί μου κανένα θαυματουργὸν βότανον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς πληγῆς σου.

Καὶ ἡ γηραιὰ ἐπαῖτις προσέφερεν εἰς τὸν Ἀντώνιον τὰς προμηθείας της καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ τὰς τιμήσῃ. Ὅτε δὲ τὸ πενιχρὸν αὐτὸ γεῦμα ἐτελείωσεν, ἔλαβε μετὰ προσοχῆς τὸν τετραυματισμένον βραχίονα τοῦ νεανίου, τὸν ἐγύμνωσε καὶ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτοῦ ἓν χόρτον θεραπευτικόν, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν δύναμιν.

— Ταλαίπωρε μικρέ μου, ἔλεγεν ἐπιδένουσα τὸν βραχίονα, πῶς μοῦ ἔπαθες αὐτὸ τὸ κακόν;

— Κερδίζων τὸν ἄρτον μου, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος, ὡσεὶ ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἤθελε νὰ ἠμποροῦν ὅλοι νὰ τὸν κερδίζουν μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου των. Γνωρίζεις, καλὴ γραῖα, ὅτι εἰργάσθην ἐπὶ πολὺ ἐκφορτόνων τὰ ἀφικνούμενα πλοῖα εἰς τὸ *Φοντέγον*. Καὶ εἶχα κατορθώσῃ νὰ οἰκονομήσω ὀλίγα χρήματα διὰ τῶν ὁποίων ἠγόρασα ἕνα καινουργῆ ἐπενδύτην διὰ νὰ δυνηθῶ τοιουτοτρόπως νὰ γείνω εὐπρόσωπος καὶ νὰ συγκαταλεχθῶ μεταξὺ τῶν γονδολιέρων. Πράγματι δὲ προσελήφθην εἰς μίαν γόνδολαν, ἀλλ' ὁ ἀρχιλεμβοῦχος, ζηλότυπος διὰ τὰ φιλοδωρήματα, ἅτινα μοὶ ἔδιδον οἱ ἐπιβάται, μὲ ἀπέδιωξε μετ' ὀλίγον. Ἠναγκάσθην ἑπομένως νὰ γείνω ἐκ νέου ἀχθοφόρος· ἀλλὰ τοῦτο ἐξήγειρε τὴν ὀργὴν τῶν γονδολιέρων, ἰσχυριζομένων ὅτι οὕτω προσέβαλλον καὶ τὴν τιμὴν τοῦ σώματός των, οὗτινος ἀπετέλεσα μέρος. Προχθὲς λοιπὸν μοῦ ἐπετέθησαν αἰφνιδίως, καὶ ἄλλοι μὲν μὲ ἐλιθοβόλουν, ἄλλοι δὲ μὲ ἐκτύπων μὲ τὰς κώπας των· ὁ δὲ χειρότερος ὅλων μοῦ κατέφερεν ἐκ τῶν ὄπισθεν ἓν κτύπημα, ὅπερ θὰ μοῦ ἔσχιζεν ἀναμφιβόλως τὴν κεφαλήν, ἂν δὲν προελάμβανα νὰ τὸ ἐμποδίσω διὰ τοῦ ἀριστεροῦ μου βραχίονος. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τοῦ δυστυχήματός μου. Ἀλλὰ χάρις εἰς σέ, καλή μου γραῖα, θὰ τὸ λησμονήσω βεβαίως γρήγορα, διότι αἰσθάνομαι ἤδη τὴν ἐνέργειαν τοῦ βαλσάμου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔβαλες. Καὶ ὅταν θεραπευθῶ, ἡ κώπη δὲν θὰ βαρύνῃ βεβαίως τὴν χεῖρά μου καὶ θὰ ἐκδικηθῶ ὅπως πρέπει!

— Ναί, ναί, ἐπανέλαβεν ἡ γραῖα, θὰ ἐκδικηθῆς, ἀλλ' ὄχι ὅπως ἐννοεῖς σύ. Θὰ λάβῃς πάλιν εἰς χεῖρας τὰς κώπας, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φοράν. ὡραῖέ μου γονδολιέρε. Διότι τὸ μέλλον σου εἶνε πολὺ ὡραιότερον καὶ τὸ ἀναγινώσκω, τὸ διακρίνω, λαμπρὸν ὡς ὁ ἀναλυόμενος χρυσός, ἐν τῇ ἀνταυγείᾳ τοῦ δύοντος ἡλίου!

Ἕπεται συνέχεια.

Μ. Μητσακης

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν]

Ξαβιὲ Μαρμιέ: **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccon: **Οἱ Τυχοδιῶκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία . . . . Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἤτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει*. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων*, Τόμοι 2 . . . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀγκώδεις. . . . . Δραχ. 4. [4.50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** . . . . . Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης**, μετάφρασις *Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση* . . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβούργ: **Τὰ Δύο Λίκνα**. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσσης Δὰς: **Ἡ Ὡραία Παρισινὴ** λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: **Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἔπαθλον** . . . . . λεπ. 50. [60]

Παύλου Μαντεγάζα: **Ὑγιεινή**, μετάφρασις *Ν. Ἀξελοῦ*, ἰατροῦ. . . . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. . . . . Δραχ. 4. [4,30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: **Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίσσῃ τῆς Πλακεντίας**, φυλλάδιον Α' . . . . . λεπ. 40. [45]